

vil det fulde hustrufradrag ikke kunne udnyttes, idet der først skal foretages personfradrag. Det foreslås derfor, at den ikke udnyttede del af hustrufradraget i sådanne tilfælde overføres til fradrag i mandens indkomst.

Hustruer, der medvirker i mandens eller en fælles erhvervsvirksomhed, er efter de gældende regler afskåret fra at få hustrufradrag. Denne ordning har givet anledning til stærk kritik, idet man har peget på, at ægtefællernes forhold i disse tilfælde i almindelighed giver lige så god begrundelse for et fradrag, som hvor hustruen har arbejde hos fremmede eller har sin egen selvstændige erhvervsvirksomhed.

Bestemmelsen i stk. 2 tager sigte på at indføre en passende fradragsordning for de pågældende ægtepar.

Det foreslås, at mandens indkomstskat skal beregnes, som om 25 pct. af den skattepligtige indkomst, dog højst 12.000 kr., var indtjent af hustruen som særskilt indkomst. Skatten af denne „hustruindkomst“ skal beregnes på sædvanlig måde, altså således at hustruens personfradrag fragår i indkomsten, forinden skatten beregnes. Denne skat sammenlægges med den af mandens indkomst + hustruindkomsten beregnede skat, og den samlede skat opkræves hos manden efter sædvanlige regler.

Efter bestemmelsen skal der gives et fast fradrag på 1.200 kr. i den indkomst, der henføres til hustruen. Fradraget nedsættes dog med 100 kr. for hver fulde 1.000 kr., hvormed ægtefællernes samlede indkomst overstiger 30.000 kr. Hvor fradraget ikke kan udnyttes fuldt ud, skal det overskydende beløb fradrages hos manden.

Det er en betingelse for den nævnte opdeling og for opnåelse af det faste fradrag, at manden ved indgivelsen af selvangivelsen oplyser, at hustruen i væsentligt omfang har deltaget i virksomheden. Det vil ikke være praktisk muligt, således som ved hustrufradraget, at pålægge skattemyndighederne selv at påse, om fradrag for medhjælpende hustruer skal indrømmes.

Hustruen skal i „væsentligt“ omfang have deltaget i mandens eller den fælles virksomhed. Om dette er tilfældet, må bero på en konkret afgørelse. Der vil herved navnlig kunne henses til, om hustruens deltagelse i virksomheden har strakt sig over

hele eller den overvejende del af indkomståret, og om hendes indsats i det hele har haft en fastere karakter og lagt beslag på en betydelig del af hendes arbejdskraft. På den anden side kan det næppe generelt være udelukket at indrømme fradrag i tilfælde, hvor hustruens indsats har været koncentreret over en mindre del af året.

I stk. 3 foreslås det, at ægtefæller ikke skal beskattes efter reglerne for medhjælpende hustruer, hvis hustruen har særskilt indkomst. Det ville i praksis være meget vanskeligt at kombinere de to regelsæt, og det vil i almindelighed være tilstrækkeligt, at den er mulighed for enten at få egentlig særskilt beskatning og hustrufradrag eller at opnå beskatning efter reglerne for medhjælpende hustruer.

Til nr. 10.

Ændringsforslaget er en konsekvens af ændringsforslaget under nr. 3 om ophævelsen af den særskilte formuebeskatning af ægtemanden ved separation og skilsmisse.

Til nr. 11.

Under arbejdet med tilrettelæggelsen af kildeskatteordningens administration har det vist sig upraktisk, at der skal være adgang til i visse tilfælde at udsætte tilbagebetalingen af overskydende skat til skatteyderen.

Det foreslås derfor, at bestemmelsen herom ophæves.

Til nr. 12.

Bestemmelsen i § 67, stk. 3, foreslås ophævet, idet der ikke findes tilstrækkelig grund til, at aktionærens adgang til modregning af udbytteskatten skal være afhængig af, om selskabet har betalt den indeholdte udbytteskat ind til staten.

Til nr. 13.

I den af justitsministeriets ægteskabsudvalg afgivne betænkning IV om ægteskabsretlige problemer i forbindelse med kildeskatteovens regler om ægtefællers beskatning omtales side 16 ff. ægtefællernes subsidiære ansvar for den anden ægtefælles skattebetaling. Dette ansvar kan efter kildeskatteovens § 72, stk. 2, og § 73, stk. 4, gøres gældende enten ved udpantning eller ved løntilbageholdelse. Om den